

regizor și scenograf, conduce ansamblul cu o mână sigură, exploatand cu maximă mi-nuție virtuțile unui decor funcțional. Veridic, cutremurător prin sinceritate și elevație, spectacolul lui Gulei poate face cinste ori-cărei scene din țară.

În interpretarea lui Cazimir Tânase, eroul are forță și profund umanism, subliniind cu puternice accente drama bătrînului pictor, deși grija excesivă de a nu trăda perso-najul a făcut ca interpretul să rețină doar liniile sale dure, lipsindu-l de tonurile în-termediare. Mai complet din acest punct de vedere a fost Vasile Prisăcaru, atent la nuan-țele cu care l-a compus pe medicul Arrieta, prietenul lui Goya, intelectual de rasă și pa-triot inflăcărat. Remarcabil Vasile Constanti-nescu în duhovnicul Duaso y Latre. Am re-ținut, de asemenea, efortul Țzencăi Velceva-Binder în realizarea Doinei Leocardia, sobra și convingătoare compoziție a lui Badu Di-mitriu în Calomarde, siguranța cu care Cor-nel Mitiușel redă perfidia, șovăiala și prostia regelui Ferdinand, precum și contribuția ac-tivă a actorilor Gheorghe Lazarovici, Olga Sîrbul, Sandu Popa, Dan Autoci, Ștefan Pe-truca și Vasile Grădinaru, în realizarea spec-tacolului.

Coloana sonoră se integrează organic în montare arătîndu-se a fi o prezență vie, necesară, emoționantă.

MIHAI CRIȘAN

*Aurora Eliad, Alexandrina Halic
și Natalia Lefescu*

poveste în care fantasticul se îmbină cu rea-lul, nu lipsesc nici aici: fiica vitregă (cenu-șăreasa), apoi prințesa rea și mofturoasă, care pînă la urmă devine bună și înțele-gătoare; maștera afurisită care drept pedeap-să se și transformă în cline; apoi inelul fer-mecat, după cum mai apar: soldați, curteni, crainici, lupi, iepurași, veverițe, păpuși, soli împărătești, bufonul, ca în orice adevărat basm pentru copii.

Regizorul N. Al. Toscani și-a gîndit spec-tacolul, într-un cadru scenografic frumos, adevărat basmului popular (cu excepția citor-va măști, mai puțin inspirate, neadevurate receptivității copiilor), semnat de Elena Si-mirad Munteanu, cu bune efecte de lumina-rie ale lui Ion Glonț.

Montarea impune în primul rînd pe Alex-andrina Halic (de data aceasta, înfrîșit, nu mai joacă în travesti!), dovedind, într-o compoziție de zile mari, un autentic talent, apoi pe Andra Teodorescu (Regina) — in-terpretare plină de grație și dezinvoltură; Natalia Lefescu, cu o remarcabilă siguranță profesională, a găsit tonurile exacte pentru Mama vitregă; Gh. Anghelulăș a accentuat cu sensibilitate trăsăturile luminoase ale per-sonajului său din prima parte a spectaco-lului. Roluri de mai mică întindere au pri-lejuit evoluții ce se rețin: Aurora Eliad, Ci-cerone Ionescu, Dumitru Anghel. Din grupul „celor douăsprezece luni” (omogen realizat regizoral), s-au remarcat Vasile Menzel, Val Lefescu, Manea Enache, Ion Ilie Ion.

Nădăjdum că Teatrul „Ion Creangă”, bucurîndu-se de o nouă conducere, își va continua stagiunea cu lucrări valoroase pe măsura sarcinilor sale artistice și educative și a locului pe care trebuie de drept să-l ocupe în harta teatrală a Capitalei.

MARIA MARIN

Teatrul „Ion Creangă”

CELE DOUĂSPREZECE LUNI ALE ANULUI

de S. Marșak

În a douăsprezecea lună a anului (în pri-ma zi de vacanță de iarnă a elevilor), Teatrul „Ion Creangă” și-a invitat micii spectatori la prima premieră a stagiunii: *Cele două-sprezece luni ale anului* de Samuel Marșak.

Piesa — după cum ne informează pro-gramul de sală — este „inspirată din folclo-rul slovac și scrisă după cel de al doilea război mondial”. Din aceeași sursă aflăm că textul s-a reprezentat cu mare succes la Tokio unde a și fost ecranizat sub titlul *Pădurea trăiește*.

Povestea celor douăsprezece luni, care se întîlnesc la sfîrșitul anului vechi, în ziua în care se poate întîmpla orice „numai ochi să ai de văzut”, unde anotimpurile iarna, vara, primăvara și toamna stau laolaltă, se desfășoară în ajunul Anului Nou. Și, ca-n orice